

ทดลองอ่าน

ก ร ร อ ่ าน คื อ ร าก ร ฐ าน ที่ ส ำ ค ัญ

คนอื่นของหน่วย S.C.I. ที่ลงมาช่วยต่างกำลังช่วยไปฉี้อเก็บหนังสือบนพื้น

ตำรวจหญิงของแผนกอื่นบางคนเห็นไปฉี้อทอดตามองหนังสือที่โดนทำขาดเหล่านั้นด้วยท่าทางปวดใจมาก

ความเอ็นดูอย่างแม่ที่มีต่อลูกก็ปะทุขึ้นทันควัน รีบช่วยเก็บขึ้นมา พลังปลอบโยนเขา

“ฉี้อฉี้อจำ อย่าเศร้าไปเลย พวกพี่ๆ จะช่วยเธอแปะกาวซ่อมทั้งหมดเอง”

- เออร์หย่า

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集 (第三部);

Special Crime Investigation

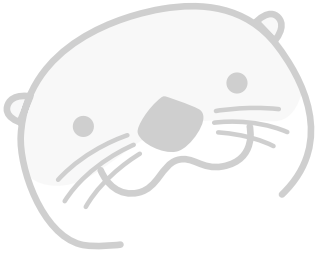
ภาค 3 เล่ม 1

耳雅 (เอ๋อริ๋หย่า)

เขียน

ฉวี

แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

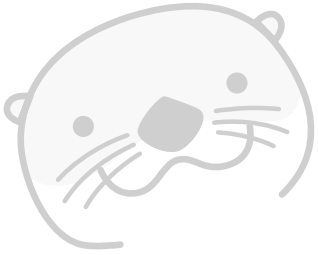

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สมาชิก S.C.I. นำพาทุกคนมาเกินกว่าครึ่งทาง แต่รับรองว่าความ
สนุกนั้นไม่มีแผ่วลงแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นความรักที่นับวันยิ่งลึกซึ้งของทุกคู่
และปมปริศนาที่มีมาให้ลุ้นไม่หยุด

เตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม แล้วตามพวกเขาไปไขคดีกันต่อได้
เลยล่ะ

กดจออ่าน
Rose

พาดกร
รอยยิ้ม

01

รอยยิ้มแห่งความตาย

“พี่เสียขมา กิโนอติโมทม” เจ้าหุ่ส่งไอศกรีมในมือให้หมาฮันที่อยู่ข้างๆ

หมาฮันเอียงคอแหงนมองท้องฟ้าอย่างไร้เรียวแรง วันนีพวกเขาต้องการจับกุมฆาตกรรายหนึ่ง ล็อกเป้าหมายไว้แล้ว เขากับเจ้าหุ่รับหน้าที่ดักรอที่หน้าประตูห้างสรรพสินค้า กำลังรอคนคนนั้นออกมา โดยที่พวกเขาไปอู่ถึงจะแจ้งความเคลื่อนไหวให้พวกเขาู้จากด้านในห้างสรรพสินค้า

อากาศย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว กระแสลมจึงค่อนข้างเย็น อีกทั้งวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ปริมาณผู้คนซึ่งคลาคล่ำบริเวณหน้าประตูห้างสรรพสินค้าเวลานี้จึงยังคับคั่งมาก

บุคคลที่หน่วย S.C.I. ต้องการจับกุมในคราวนี้ชื่อหวงหลง เขาก่อเหตุฆาตกรรมคนสี่คน ทั้งหมดเป็นผู้หญิงวัยรุ่น

นับแต่คดีนี้กลาปิแดงก่อนหน้านี้ค้างเต็ง ไปอู่ถึงก็ระเบิดอารมณ์ออกมา ลักษณะเหมือนพร้อมจะรบท้จับคักของหัวหน้าหน่วย S.C.I. แผ่ออกมาตลอดเวลา เขามีความปรารถนาจะสะสางคดีให้ได้อย่างบักลิ่งเพียงแต่ว่าระยะนี้ไม่มีคดีใหญ่อะไรเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ไปอู่ถึงจึงรับเอาคดีที่สั้นมือจากฝ่ายตำรวจอาชญากรรมมาหมด...ผู้คนที่ทั้งสำนักงานตำรวจในระยะนี้พอมองเห็นเขาต่างก็ถอยห่างเท่าที่ทำได้ทั้งนั้น เพราะว่ารังสีอำมหิตค่อนข้างทำให้ผู้คนหวาดกลัว เกรงจะโดนทางเลขไปด้วยเหลือเกิน

“ไหนว่าเกิดภาวะโลกร้อนไง” เจ้าหูกระชับคอเสื้อเวตเตอร์ มือหนึ่งถือไอศกรีม มือหนึ่งซุกไว้ใต้รักแร้ พูดยว่า “ผมว่าเกิดภาวะโลกเย็นถึงจะถูกนะ ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญบอกว่าโลกจนจะเผชิญกับยุคน้ำแข็งใหม่หรือหกรอ ก็เหมือนกับหนังเรื่อง *เดอะเดย์อาฟเตอร์ทูมอร์โรว์*¹ จริงสิ วันก่อนผมดู *เดอะเดย์อาฟเตอร์ทูมอร์โรว์* จบแล้ว เลยตั้งใจซื้อไฟแช็กมาเป็นพิเศษแล้วห้อยไว้กับตัว”

“ดู *เดอะเดย์อาฟเตอร์ทูมอร์โรว์* แล้วเกี่ยวอะไรกับห้อยไฟแช็ก” หม่าฮั่นถามด้วยความสงสัย นึกในใจว่าหนาวแล้วยังจะกินไอศกรีมอีก

“ซิปไปนะ” เจ้าหูหยิบไฟแช็กรูปจานบินที่ห้อยไว้บนคอออกมาให้หม่าฮั่นดู ถามว่า “เท่ไหม เหมือนกับกาเล็กซีทางช้างเผือกในเรื่อง *เม็นอินแบล็ค*² เลย!”

“นายไม่สูบบุหรี่เสียหน่อย” หม่าฮั่นขมวดคิ้ว “พกไฟแช็กทำไม” พุดไปพลงหยิบเอามาจุดไปพลง จูดอยู่นานสองนาน มีแต่ประกายทว่าไม่มีไฟ

“ยังไม่ได้เติมน้ำมันนะ” เจ้าหูหัวเราะแหะๆ “เดี๋ยวตอนกลับไปค่อยซื้อ รองวันไหนเกิดวิกฤตวันสิ้นโลกจริงๆ ผมจะใช้มันเผาเอกสารข้อมูลของสำนักงานตำรวจสร้างความอบอุ่น”

หม่าฮั่นรู้สึกจนปัญญากับเจ้าหูเสมอ ประการแรกเป็นเพราะพวกเขาเป็นคู่หูกัน ส่วนประการที่สองคือลักษณะนิสัยทั้งคู่กลับไม่เหมือนกันเลย ลักนิต คิดตุลิว เจ้าหูเป็นตำรวจสายลับมาก่อน ดิตนีสัยนักเลงหัวไม้ทำทางดูเป็นอันธพาล แต่หม่าฮั่นเป็นพลซุ่มยิง เครงซ์ริมจนเหมือนกับก้อนน้ำแข็ง ทว่าหลังจากไปอู้ถึงให้เขาทั้งสองเป็นคู่หูกัน ก็มักมีเรื่องเซอร์ไพรส์เกินคาดเสมอ ดูเหมือนเป็นเพราะนิสัยเติมเต็มซึ่งกันและกันได้

¹ *The Day After Tomorrow* ภาพยนตร์อเมริกัน เนื้อเรื่องเกี่ยวกับหายนะทางธรรมชาติ กำกับโดยโรแลนด์ เอ็มเมอร์ริช

² *Men in Black* ภาพยนตร์ที่สร้างจากหนังสือการ์ตูนของนักเขียนชาวอเมริกัน กล่าวถึงองค์กรลับที่คอยสอดส่องและควบคุมการแทรกซึมของมนุษย์ต่างดาวบนโลก ภาคแรกออกฉายในปี ค.ศ. 1997 นักแสดงนำคือ วิลล์ สมิธ และทอมมี่ ลี โจนส์

“เฮ้ย พี่เสียหัวหมา ถ้าหากเกิดวิกฤตวันสิ้นโลกขึ้นมาจริงๆ หรือถึงวันสิ้นโลกแล้ว ผมรู้ว่ามันที่หนึ่งซ่อนตัวได้” เจ้าหูกกล่าวพร้อมยิ้มเป็นเส้น

“หืม?” หม่าฮั่นมองเขา

“อยู่ทางใต้ของเมือง...”

คำพูดของเจ้าหูกยังไม่จบก็ได้ยินเสียงไปอวี้อังดังมาจากในหูฟัง “หม่าฮั่น อาหู่ ตรงไปทางพวกนายแล้ว”

หลังทั้งสองได้ยินแล้วจึงชิงขึ้นมากันทันที เจ้าหูกส่งไอศกรีมครึ่งอันให้เด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งซึ่งเดินผ่าน ตีกันเขาเบาๆ ที่หนึ่ง “วิ่งเร็ว”

เด็กชายตัวน้อยก็วิ่งย้ายกันไปจริงๆ

ทั้งสองแยกกันประจำทั้งสองด้านของประตูหน้าห้างสรรพสินค้า การจับผู้ร้ายในย่านที่ผู้คนพลุกพล่านอย่างนี้ยุ่งยากมาก หวงหลางนั้นไม่มีปืน ทว่าคร่ำชีวิตคนไปสี่คน เหมือนกับชื่อของเขา หม่าปาที่กำลังจนตรอกเรื่องใด ๆ ล้วนทำออกมาได้ทั้งนั้น ดังนั้นพวกเขาสองคนจำต้องฉวยโอกาสลงมือขณะที่อีกฝ่ายไม่ทันระวังตัว

ไม่นานนักก็มองเห็นเด็กหนุ่มมอมแมมย่อมนมลีเหลือครึ่งหัวคนหนึ่งเดินออกมาตามคาด

เจ้าหูกแลกเปลี่ยนสายตากับหม่าฮั่น ส่งเสียงกระแอมที่หนึ่ง แล้วแส่รงเดินแกว่งแขนตรงไปหาอย่างพวกอันธพาล จงใจชนหวงหลางนั้นหน่อยหนึ่ง

“นายเดินยังไม่ฮะ” เจ้าหูกถลึงตามองหวงหลาง

หวงหลางดูเหมือนรู้ตัวแล้วว่ามีการตรวจสอบจะคอยตามเขาอยู่ ดังนั้นจึงไม่อยากมากความ หมุนตัวเตรียมจะหนี

เจ้าหูกดึงเขาไว้ไม่ยอมให้ไป “เฮ้ย นายชนคนแล้วจะไม่ใช้เงินหรือ”

“หาเรื่องตายหรือไง!” หวงหลางรื้อนรน เอื้อมมือล้วงมีดปลายแหลมที่ซ่อนไว้ใ้เสื้อออกมาแล้วแทงเข้าไปที่เจ้าหูก

เจ้าหูกเตรียมพร้อมแต่แรก หลบแวงไปด้านหลัง ยกเท้าขึ้นถีบเข้าของหวงหลาง

หวงหลางไหนเลยจะได้ทันระวังว่านักเลงหัวไม้คนหนึ่งจะร้ายกาจได้

ขนาดนี้ เมื่อรู้ตัวว่าเจ้าหนูน่าจะเป็นตำรวจ ก็พลันรู้สึกว่าย่างหลังมีคนถีบน้องของเขาทีหนึ่ง

เขาเอาอันไปหมด ครู่เดียวก็กะมาไปด้านหลัง คุณเขาข้างเดียว ลงกับพื้น แล้วรู้สึกว่าย่างหลังศีรษะมีของแข็งอะไรบางอย่างจ่ออยู่ ได้ยินเสียงคนกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า “ตำรวจ ขยับอีกทีจะระเบิดสมอง วางมีดลง ชูมือขึ้น”

หวงหลางวางมีดลงอย่างว่าง่าย สองมือชูสูง เจ้าหูตึงตัวเขาขึ้นมา เอาสองมือไปพลหลังสับกุญแจมือไว้ หวงหลางถึงได้เห็นชัด ๆ ว่าที่หม่าฮั่นถืออยู่ในมือไม่ใช่ปืน หากเป็น...กุญแจรถ

“แกล่ลูกไม้?” หวงหลางขบฟัน

หม่าฮั่นยกไหล่ “ตำรวจก็มีอารมณ์ขันเหมือนกัน”

หวงหลางเบ้าปาก เจ้าหูกลับรู้สึกว่าย่างเข้ามา จึงไว้หน้าด้วยการหัวเราะก๊ากใหญ่

“หัวเราะอะไร จับได้หรือยัง” ในหูฟัง เสียงของไป๋อวี้ถึงลอดออกมา “จับได้แล้วครับหัวหน้า” หม่าฮั่นตอบกลับ

ไป๋อวี้ถึงกับจันเจาอยู่ในลิฟต์ของชั้นสอง เขาหันไปถามจันเจา “ใช้ได้นะเจ้าแมว นายรู้ได้ไงว่าหวงหลางจะมาทางนี้”

“ง่ายมาก” จันเจากล่าว “หวงหลางเป็นพวกวิปริตคนหนึ่ง เขาม่าคนเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของตน ถึงได้เจาะจงเลือกลงมือเฉพาะกับผู้หญิงที่สวยงาม แต่ระยะนี้โดนจับตาอย่างใกล้ชิด ด้วยเหตุนี้เมื่อเขาลูบคลำผู้หญิงไม่ได้จึงงุ่นง่าน ดังนั้นจึงอยากได้...ชุดชั้นในสตรี พฤติกรรมแบบนี้พบได้บ่อยในการกระทำผิดทางเพศขั้นแรก แต่ถ้าไปร้านชั้นในสตรีไม่เพียงก่อให้เกิดความสงสัยได้ง่ายมาก ยังโดนจับกุมง่ายอีกด้วย ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลือกห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่”

จันเจาพูดจบแล้วก็เอาไบรซัวร์โฆษณาแผ่นหนึ่งในมือส่งให้ไป๋อวี้ถึง จึงเห็นด้านบนเขียนไว้ว่า “ลดกระหน่ำสำหรับลูกค้าชุดชั้นใน ล้างสต็อกชุดชั้นในไซส์ใหญ่ทุกชิ้นครึ่งราคา สาวๆ ออกภูเขไฟห้ามพลาด!”

ไป๋อวี้ถึงถึงกับอึ้ง โคลงศีรษะเบา ๆ แล้วเอาไบรซัวร์ยัดใส่ในถังขยะ

ที่ข้างลิฟต์

ไม่ไกลนักพวกกลัวเทียน ไปจื่อ ล้วนเดินมาหากันทั้งหมด...ในขณะที่ไปเอวี่ถึงเตรียมเรียกทุกคนกลับไป ทันใดนั้น...

“ปัง ๆ ๆ...”

เสียงปืนต่อเนื่องสามนัดดังมาจากหน้าประตูห้องสรรพสินค้า

เสียง “ซ่า” ดังขึ้น บนถนนด้านนอกดูเหมือนจะมีกระจกเทมเปอร์แตก...กระจกชนิดนี้ไม่แตกเป็นเสียง พอแตกจะแยกออกเป็นเม็ด ๆ หล่นกระจายลงมาเหมือนหินก้อนเล็ก ๆ ผู้คนที่สัญจรบนถนนจำนวนมากต่างพากันตื่นตระหนก

“ใครยิงปืน” ไปเอวี่ถึงถามพวกหมาฮั่นที่อยู่ตรงหน้าประตู พร้อมทั้งนำคนวิ่งตรงไปที่ประตูหน้าด้วย

ในเวลานั้นหมาฮั่นกับเจ้าหูกำลังค้นหาที่มาของเสียงปืนเช่นกัน...

เสียงปืนใกล้เหลือเกิน ทั้งสองทอดตามองไปตามเสียง จึงเห็นว่าในบรรดาผู้คนที่สัญจรบนถนนตรงหน้าพวกเขา มีชายหนุ่มสวมชุดกีฬา สีเทาคนหนึ่งกำลังถือปืนยิงขึ้นฟ้า ปากตะโกนว่า “มาแล้ว มันมาแล้ว... ผมจะต้องตายแล้ว...ผมไม่อยากตายนะ ผมไม่ได้ทำร้ายใคร...”

หมาฮั่นสบตากับเจ้าหูแวบหนึ่ง ผู้ชายคนนั้นสภาพจิตดูผิดปกติมาก แต่มองดูแล้วลักษณะท่าทางเหมือนนักศึกษา ทำไมมีปืนได้

“เขายิงไปห้านัดแล้ว” หมาฮั่นบอกกับเจ้าหู

“ยังมีกระสุนอีกหนึ่งนัดสินะ” เจ้าหูพูด

“มีความเป็นไปได้ว่าจะไม่มีเช่นกัน” หมาฮั่นพูดพลางชี้ไปที่ด้านข้าง ส่งสัญญาณให้เจ้าหูโอบเข้าซาร์จพร้อมเขา

โซคช่วยที่ตอนนี้หนุ่มคนนั้นกำลังหันหลังให้พวกเขา จึงไม่ได้สังเกตพวกไปเอวี่ถึงมาถึงด้านนอกแล้วเช่นกัน ล้วนเทียนเตรียมตัวอยู่ด้านข้างพร้อมเข้าซาร์จทุกเมื่อ

ขณะที่เจ้าหูกับหมาฮั่นเข้าใกล้ผู้ชายจิตฟั่นเฟือนคนนั้นได้สำเร็จ ทันใดนั้นก็ได้ยินหวงหลงซึ่งโดนใส่กุญแจมือที่อยู่ด้านหลังตะโกนดังลั่น “ข้างหลัง!”

ชายคนนั้นหันหลังขวับ...พอดีกับที่ข้างหลังเขาเป็นหมาอัน
 ขายนั่นราวกับถูกทำให้ผวา ตะโกนลั่น “อย่าฆ่าผม!” พุดพลาง
 ยกมือขึ้นยิงปืน

หมาอันยังไม่ทันรู้ตัวก็รู้สึกได้ว่าเจ้าหูที่อยู่ด้านข้างผลักเขาออกให้พ้น
 แล้ว...และเกือบจะในเวลาเดียวกัน เสียงปืนก็ดังขึ้น หมาอันคล้ายจะมอง
 เห็นว่ากระสุนนัดนั้นยิงโดนเจ้าหู

“อาหู” หมาอันเรียกเสียงลั่น ล้วงเทียนพุ่งเข้ามาแล้วซาร์จชายหนุ่ม
 ที่สูญเสียการควบคุมคนนั้นล้มลงจนอยู่หมัด

“อาหู!” ทุกคนในหน่วย S.C.I. ต่างพุ่งเข้าไปดูเจ้าหู หมาอันพลิกตัว
 เขามา คิดเพียงว่าจะต้องยังมีลมหายใจ!

ทว่าเมื่อถูกพลิกตัวขึ้นมาแล้ว สิ่งที่ทุกคนได้เห็นก็คือเจ้าหูคสังหน่าอก
 ด้วยหน้าตาบิดเบี้ยวเจ็บปวด และพุดว่า “แม่เอ๊ย...เจ็บแทบตาย ปืนลูกไม่
 นี้แรงชะมัด”

“นายเป็นไงบ้าง” หมาอันดึงมือเขาออกเพื่อดูบาดแผล

เจ้าหูเปิดปากพุดว่า “อย่าลวนลามกลางถนน ผมมีแฟนแล้ว”

“ซี...” หมาอันเกือบถูกเขายั่วให้โมโหเข้าให้ แต่พอเห็นเขาทำหน้า
 ทะเล้นได้ก็คิดว่าน่าจะไมตายมั้ง...

“เป็นไงบ้าง” พวกเขาไปอู่ถึงต่างคุกเขาลงดูเจ้าหู เห็นเขาลุกขึ้นมาหนึ่ง
 ดึงไฟแช็กอันหนึ่งที่มีกระสุนนัดหนึ่งคาอยู่ออกมาจากหน้าอก พร้อมบอกว่า
 “หัวหน้า...ชิบไปนี่สามร้อยยวนนะ จะเบิกคืนเข้าบัญชีให้ผมไหม”

ทุกคนต่างเป่าปากโล่งอก ไปฉือทรุดลงบนบันไดด้านข้าง “ตกใจ
 จนผมเกือบหงอกหมดแล้ว”

ทุกคนหมดแรงเช่นกัน เจ้าหูรอดชีวิตจากภยันตรายโดยอาศัยโชค
 ช่วยแบบนี่ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งแล้ว หรือว่าจะป็นร่างอมตะในตำนาน

นี่เงียบกันไปครู่หนึ่งแล้วทุกคนก็เอื้อมมือไปจิกผมเจ้าหูโดยพร้อม-
 เปรียงกัน...ตกใจแทบตาย

พวกเขาหวงเฉาพุงเขาขึ้นมา แต่หมาอันกลับหมุนตัวไปมองหวงกลาง
 ซึ่งยื่นชมความสนุกสนานอยู่ข้างๆ

“เหอะๆ” หวงหลงมองหม่าฮั่นซึ่งมาถึงตรงหน้าสีหน้าเคร่งขรึม พูดว่า “ฆาตกรก็มีอารมณ์ขันเหมือนกัน”

หม่าฮั่นขมวดคิ้ว

“อยากซ้อมฉันหรือ” หวงหลงยิ้มร้าย “ฉันได้ยินมาว่า ตำรวจซ้อมผู้ต้องหาที่ถูกจับเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ตอนนั้นกลางวันแสดๆ นายอยากซ้อมก็ลงมือเถอะ”

จันเจาอยู่ข้างๆ ได้ยินเข้าจึงโพล่งขึ้น “หม่าฮั่น!”

หม่าฮั่นหันหน้ากลับมามองเขา จันเจาพูดว่า “นายปฏิบัติงานไม่เป็นที่น่าพอใจ จัดการเรื่องราวไม่เหมาะสม เกือบทำให้มีคนบาดเจ็บล้มตาย ตอนนี้ลงโทษนายพักงานครึ่งวัน ส่งคืนเป็นกับบัตรประจำตัวตำรวจมา ตอนนี้นายไม่ใช่ตำรวจแล้ว ไปทบทวนตัวเองให้ดีๆ พรุ่งนี้ค่อยมาเข้างาน”

หม่าฮั่นออกไปครู่หนึ่ง แล้วปล้นกระตุกมูมปาก หยิบเอาปืนกับบัตรประจำตัวตำรวจออกมามอบให้กับจันเจา หันหลังกลับไปไม่พูดไม่จาสักคำ ดึงหวงหลงขึ้นมาแล้วอัดยัดไปหนึ่งยก

สุดท้ายหวงหลงร้องโอดโอยพร้อมโดนพาตัวไป หม่าฮั่นเดินกลับมา จันเจาเอาบัตรประจำตัวตำรวจกับปืนคืนให้เขาทั้งหมด หม่าฮั่นก้มหน้ากล่าวขอบคุณคำหนึ่ง เมื่อเงยหน้าอีกครั้งก็เห็นเจ้าหูทำหน้าที่ต้นตออยู่ข้างๆ “พี่เสียวหม่าเท่มาก พี่เป็นผู้ชายคนแรกที่ทะเลาะต่อยุติเพื่อผมเลย”

ทุกคนต่างอ่อนใจ ไปอู่ถึงเขกหัวเขาไปที่หนึ่ง “ไปโรงพยาบาลตรวจร่างกายเสียหน่อยเถอะ บายนั้ นายสองคนพักก่อน พรุ่งนี้เข้าค้ยมา”

“ไม่ต้องมั่งครับ” เจ้าหูลูบหน้าอกซ้ำๆ “แม่แต่หนึ่งยังไม่ถลอกเลย ลักนิต”

“เอ้อ ไปเถอะ” ไปคือปลักเขาเบาๆ “ยังงี้ก็ฟรี ถือโอกาสตรวจร่างกายทั้งหมดเลย”

ไม่มีทางเลือก เจ้าหูทำได้เพียงเดินไปพร้อมกับหม่าฮั่นก่อน ทั้งสองเดินมาไกลแล้วเจ้าหูก็ยังคงกระซิบกระซาบ “นี่ อายากรู้ไหมถ้าวันสิ้นโลกมาถึงแล้วต้องซ่อนตัวที่ไหน ที่นั่นเหมาะสมสุดๆ เลยนะ!”

หม่าฮั่นยังคงทำท่าเท่าๆ ไม่สนใจผู้คน หากแต่ชำเลืองมองไฟแช็ก

ชิปไปอันนั้นที่หน้าอกเจ้าหูแวบหนึ่ง แล้วเดินตรงไปข้างหน้าต่อ

กระทั่งทั้งสองเดินไปกันแล้ว จันเจาและไปอวีถึงจึงหันกลับมา มอง
หนุ่มสติเมิตีที่โดนลั่วเทียนกดไว้บนพื้นคนนั้น

หนุ่มนั้นแม้ถูกใส่กุญแจมือไว้ แต่ยังคงร้องไม่หยุดว่า “ปล่อยผมไป
เถอะ ผมไม่ได้ทำร้ายใครนะ...อย่าฆ่าผม อย่าฆ่าผม ไม่เกี่ยวกับผม”

“หัวหน้า เขาดูผิดปกติ” ลั่วเทียนกล่าวกับไปอวีถึง

“เจ้าแมว เขาป่วยเป็นอะไรใช่ไหม” ไปอวีถึงถามจันเจา

จันเจาขยับเข้าไป ยื่นมือไปพลิกเปิดเปลือกตาของคนคนนั้นแล้วดู
รูม่านตาหน่อยหนึ่ง ก่อนขมวดคิ้วนิดๆ พูดยว่า “แปลกแฮะ”

“ทำไมเหรอ”

ไปอวีถึงเข้ามาดูเช่นกัน คำถามเพิ่งจะหลุดจากปาก จู่ๆ ก็เห็น
หนุ่มนั้นชักเกร็งอย่างแรงครู่หนึ่ง แล้วจากนั้นบนใบหน้าก็เสยะยิ้มกว้าง
ออกมาอย่างไม่คาดฝัน

สีหน้านั้นประหลาดจนจันเจากับไปอวีถึงอ้าปากค้าง มองอีกทีหนุ่มนั้น
ก็ยังยิ้มอยู่...รูม่านตาขยายใหญ่...ลมหายใจหยุดนิ่ง

“ตายแล้ว?” ไปอวีถึงใจเต้นที่

ไปอวีถึงยื่นมือไปจับชีพจรของเขา สายหน้าเขาๆ บอกว่า “ตายแล้ว”

“ก่อนเขาตายทำไมถึงยิ้ม” ลั่วเทียนแหงนหน้ามองตามทิศทางเหนือ
ศีรษะที่เขาเพิ่งมองอยู่เมื่อครู่ ไม่มีอะไรเลยนี่...มีแค่ตึกสูงกับท้องฟ้า เขา
ยิ้มให้ใคร

“อืม” จันเจาลุกขึ้นยืน ยกมือลูบปลายคางเบาๆ

“เจ้าแมว มีความเห็นอย่างไร” ไปอวีถึงถาม

จันเจาคุ่นคิดแล้วถามทุกคนว่า “จริงสิ พวกนายเคยได้ยินว่า
บนเกาะซาร์ดิเนียในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมีชาวฟินิเซีย³ อาศัยอยู่กัน

³ชนเผ่าเซมิติกเผ่าหนึ่ง เดิมอาศัยอยู่ในบริเวณดินแดนคานาอัน (Canaan) บริเวณแถบซีเรีย
ปาเลสไตน์ โดยรับอารยธรรมเมโสโปเตเมียและอียิปต์ ต่อมาถูกรุกรานจนต้องสูญเสียดินแดนเกือบ
ทั้งหมดยกเว้นแถบชายฝั่งทะเลแคบๆ ริมฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่เรียกว่า ฟินีเซียน ทำให้มีชื่อเรียก
ใหม่ว่าชาวฟินิเซีย

บ้างไหม”

“ฮะ?” ทุกคนต่างโวยวายกันนิดหน่อย ไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ จันเจาเปลี่ยนหัวข้อสนทนา จึงสายหัวด้วยความงุนงงพร้อมๆ กัน

“เวลาที่ชาวฟินิเซียตายจะต้องผ่านความฝันเพื่อนเสียชีวิตชั่วระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นขณะที่ตายบนใบหน้าจะปรากฏรอยยิ้มประหลาดแบบนั้น ทุกคนล้วนเรียกปรากฏการณ์แบบนี้ว่ารอยยิ้มแห่งความตาย” จันเจาพูดพร้อมทอดสายตาไปที่เครื่องประดับของชนพื้นเมืองชิ้นหนึ่งซึ่งห้อยอยู่ที่หน้าอกชายคนนั้น เขาคุกเข่าลง ยื่นมือไปหยิบเครื่องประดับชิ้นนั้นขึ้นมาดู พบว่าเป็นไม้ขนาดเล็กชิ้นหนึ่งแกะสลักเป็นรูปหน้ากากขนาดเท่าเหรียญหนึ่งดอลลาร์ รูปคนบนหน้ากากดวงตาโค้งลง ริมฝีปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มนำพิศวงอย่างยิ่ง

“นี่คืออะไร” ไปอู้อี้ถาม

จันเจาหยิบมาดูครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “โทเทม⁴ ของชาวฟินิเซีย เรียกว่า หน้ากากรอยยิ้มแห่งความตาย”

⁴โทเทม (Totem) หรือเสาโทเทม (Totem Pole) คือ ประติมากรรมจากไม้แกะสลักขนาดใหญ่ เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมพื้นเมืองที่ปรากฏอยู่ในชนเผ่าต่างๆ ที่รู้จักกันดีคือโทเทมของชนพื้นเมืองอินเดียนแดง

02

เขตอำนาจใหม่

“รอยยิ้มแห่งความตาย เป็นแค่ภาพลวงตาอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง” ในมือกงซุนถือมีลค์เซคผสมน้ำแดงโมแก้วหนึ่ง พลังมองดูรอยยิ้มอันน่าพิศวงบนใบหน้าศพซึ่งได้รับการชำระล้างจนสะอาดแล้วนำมาไว้บนเตียงชั้นสูตยศพ

จันเจาและไป๋อวีถึงมองกงซุนถือมีลค์เซคดูตင့် “จิวบ ๆ” อยู่ข้าง ๆ พลังจ้องมองศพที่ยิ้มอย่างประหลาดศพนั้น พิมพ์ว่า “เรื่องของชาวฟินิเซียนั้นไม่ได้เป็นความลับอีกแล้ว เป็นเพราะสารพิษใน *Oenanthe crocata*¹ ก่อให้เกิดการกระตุกเกร็งของกล้ามเนื้อส่วนใบหน้า สิ่งที่ทำให้กล้ามเนื้อส่วนใบหน้ากระตุกเกร็งพบได้เยอะมาก เหมือนกับผงสามยิ้มสราญรมย์² ที่เฒ่าประหลาดดิงซุนซิวใช้ในนิยายของจินยง³ จะต้องมีส่วนประกอบจากสารนี้ด้วยแน่นอน!”

จันเจากับไป๋อวีถึงเบ้าปากโดยอัตโนมัติแล้วบอกว่า “กงซุน นายอย่าเอาวิทยาศาสตร์กับนิยายมาอธิบายรวมกันสิ...”

¹ หรือ Dead Men's Fingers แปลว่า “นิ้วคนตาย” เป็นพืชพื้นเมืองชนิดหนึ่งซึ่งมีต้นกำเนิดในแถบเมดิเตอร์เรเนียน โดยเฉพาะที่เกาะซาร์ดีเนีย พืชจากพืชชนิดนี้มีชื่อทางการแพทย์ว่า *Sardinia Grin* (*Risus sardonicus*) เป็นต้นเหตุให้เกิดอาการหดเกร็งของกล้ามเนื้อบนใบหน้า ทำให้ผู้ได้รับสารพิษดูเหมือนแสบะยิ้ม

² จากนวนิยายจีนเรื่อง *แปดเทพอสูรมังกรฟ้า*

³ หรือที่คนไทยรู้จักในนาม กิมย้ง

“หืม?” กงซุนเหลือบตาขึ้นมองทั้งสอง ถามว่า “พวกนายไม่รู้รู้สึกว่ามันน่าขำมาก ๆ เหรอ ตัวอย่างนี้นั้นเคยใช้ตอนสอนวิชากายวิภาคศาสตร์ พวกนักเรียนบอกว่าตลกมากกันทั้งนั้น”

จั้นเจากับไป๋อวีถึงต่างอ่อนใจจนคอตก ไป๋อวีถึงแก้มงแคะหูไปพลง กระซิบกระซาบกับจั้นเจาไปพลง “จะว่าไปพวกที่เรียนหมอนิติเวชนี่วิกจริตกันหมดเนอะ...”

จั้นเจากระซิบตอบว่า “ไม่รู้ว่าปกติพี่ใหญ่ถกประเด็นอะไรกับเขาบ้าง”

“อะแหม่ม” กงซุนกระแอมขึ้นมา จั้นเจากับไป๋อวีถึงดึงสายตากลับมาก็ไต่ย่นกงซุนพูดอย่างเยือกเย็นว่า “ช่วงนี้พวกเรากำลังถกกันถึงปัญหา กล้ามเนื้อหน้าท้องของเขาไม่ค่อยสมส่วน ขอเพียงบริหารเพิ่มกล้ามเนื้อหน้าท้องด้านข้างก็จะดีขึ้นได้ แล้วทำที่สุดก็จะได้หน้าท้องที่สวยงามสมบูรณ์แบบขั้นสุด”

จั้นเจากับไป๋อวีถึงรู้สึกอยากเอาหัวฟงชนกำแพงพร้อม ๆ กัน...ในสมองมโนต่อโดยอัตโนมัติว่าไป๋จันถึงเอนกายอยู่บนเตียง กงซุนนอนเกยอยู่บนตัวเขาพลงพูดถึงปัญหากล้ามเนื้อให้เขาฟังอย่างจริงจัง...ภาพที่วาดขึ้นนี้ล้ำฟังแคล่ล่องคิดก็ชวนให้อายกจะบ้า

“เอ๊ะ?” ขณะที่จั้นเจากับไป๋อวีถึงกำลังคิดเพื่อเจออยู่นั้น อยู่ ๆ กงซุนกลับวางมิลค์เชคในมือลง แล้วก้มศีรษะยื่นหน้าเข้าไปดูส่วนลำคอของผู้ตายอย่างละเอียด จึงเห็นว่าตรงนั้นมีรอยสีแดงปรากฏเด่นชัดดวงหนึ่ง ทั้งยังมีรอยถลอกอยู่เล็กน้อย

“นี่เกิดจากอะไรนะ” จั้นเจากับไป๋อวีถึงขยับเข้าไปถาม “เหมือนถูกรัดด้วยเชือกที่บางมาก”

“อืม” กงซุนหยิบจี้รูปหน้าการรอยยิ้มแห่งความตายขึ้นนั้นออกมาจากในช่องวัตถุพยานข้าง ๆ แล้วเอาลวดลายของเชือกมาเปรียบเทียบกันเล็กน้อย ก่อนพูดว่า “มีความเป็นไปได้ว่าเกิดจากสิ่งนี้”

“รอยเชือกรัดรอยนี้ไม่เหมือนเกิดตามธรรมชาติ” ไป๋อวีถึงกล่าว “เหมือนโดนกระตุกหน้อยหนึ่งแล้วจากนั้นเชือกก็เลยบาดคอ...เชือกนี้หายามากทีเดียว”

“อืม...ถ้าหากไม่ผิดละก็ ยาพิษน่าจะอยู่ในนี้” กงซุนพูดพลางใช้ปากคีบคีบเอาตัวจิ้งจอกมา แล้วเอาเชือกไปดำเนิการตรวจสอบ ไม่นานนักผลการตรวจสอบก็ออกมา กงซุนอ่านอยู่ครู่หนึ่งแล้วยังไม่พูดจาทักทายหน้าน้อยๆ

“กงซุน” จันเจาถามเขา “อยากแชร์ความรู้หน่อยมั๊ย”

กงซุนมองทั้งสองแล้วพูดว่า “บนเชือกที่แขวนจิ้งมียาตามที่เดาไว้ บ่งบอกว่าเชือกผ่านการแช่ในตัวยา จากนั้น เพราะเชือกเส้นนี้เป็นเชือกป่านที่หายากมาก ขอเพียงแค่อัดจิ้งไว้แล้วใช้แรงกระตุกนิดหน่อย...ก็มีความเป็นไปได้ที่จะสร้างแผลถลอกฟกช้ำที่ล่าคอผู้ตาย...และจากนั้นก็ส่งผลให้ถูกพิษ”

“หมายความว่าคนวางยาพิษนี้หวังผลให้บาดเจ็บจนถึงขั้นเสียชีวิต?”

จันเจาถาม

“ถูกต้อง ลักษณะของยาพิษรอยยัมแห่งความตายชนิดนี้ออกฤทธิ์ง่ายพอสมควร ระยะเวลาซ่อนตัวสั้นมาก ถ้าบอกว่ามันเป็น **Antiaris toxicaria**⁴ ก็คงไม่เกินไปนัก สรุปก็คือ หลังจากถูกพิษแล้ว ไม่นานนักก็จะออกฤทธิ์ ขึ้นแรกทำให้เกิดประสาทหลอนก่อน อาการประสาทหลอนประเภทนี้โดยพื้นฐานน่ากลัวพอสมควร ส่วนมากจะหลอนว่าตกหน้าผา หรือมีภูตผีปีศาจกำลังไล่ตามตัวเอง...เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดคำพูดจำพวก ‘อย่าฆ่าผม’ และจังหวะที่เขาวิ่งมาสติแตกในย่านที่ผู้คนพลุกพล่านก็คาดว่าคำนวณมาดีแล้วเช่นกัน”

“คนที่วางยาเขา อยากให้เขาสร้างเหตุบาดเจ็บล้มตายมากที่สุดเท่าที่จะทำได้?” จันเจาถาม

กงซุนยกไหล่ “นายเป็นนักจิตวิทยา ข้อนี้ก็ต้องถามตัวนายเองแล้ว”

“ป็นของเขามาจากไหนนะ” ไปอู้อี้ถึงขมวดคิ้ว ในเวลานั้นไปอู้อี้ก็วิ่งเข้ามาแล้วพูดว่า “พี่ สืบหาตัวตนผู้ตายเจอแล้ว”

⁴ชื่อวิทยาศาสตร์ของต้นน้อง หรือยงนอง ต้นไม้ชนิดหนึ่งในวงศ์ Moraceae น้ำยางสีขาว มีพิษร้ายแรง มักนำไปใช้แช่ลูกดอกสำหรับล่าสัตว์

ไปอวีถึงยื่นมือไปรับข้อมูลที่ไปฉีส่งมา จันเจาชะโงกมาอ่านด้วย...

“ผู้ตายชื่อหลิวซง เพศชาย อายุยี่สิบปี นักศึกษาวิทยาลัยแพทย
หนานเฉิง” จันเจาอ่านข้อมูล “ปัจจุบันกำลังช่วยม่อเหลียงกง อาจารย์
ที่ปรึกษา วิจัยและพัฒนายาตัวใหม่ของบริษัท X จุดประสงค์หลักเพื่อรักษา
โรคอัมพาตใบหน้า”

“หะ” จู่ๆ กงซุนก็ยิ้มขึ้นมาแล้วพูดว่า “นี่ก็ไม่ผิดแล้ว *Oenanthe
crocata* เป็นส่วนผสมหลักในการผลิตยาพิษรอยยิ้มแห่งความตาย
สรรพคุณทางยาของมันสามารถใช้รักษาโรคอัมพาตใบหน้าของมนุษย์ได้
ไม่เพียงแค่นั้น เรื่องความสวยความงามก็ใช้ได้ด้วย”

“ความสวยความงาม?” จันเจากับไปอวีถึงขมวดคิ้วพร้อมกัน “ใช้
ยาพิษเสริมสวย?”

กงซุนเอาแก้วมิลค์เชคที่ดื่มหมดแล้ววางลง บอกว่า “ใช้ยาพิษ
เสริมสวยนี้จะอธิบายว่ายังไงดี การทดลองอย่างอาจหาญเพื่อสร้างความ
สวยความงามในประวัติศาสตร์มนุษยชาติเรียกได้ว่าทำให้เกิดเรื่องเหลือเชื่อ
ไม่ว่าจะเป็นการรัดหน้าอก การกลืนแมลงเพื่อควบคุมน้ำหนัก ใช้น้ำสุ
มาย้อมสีผม ใช้น้ำมันหวดผิวแล้ว ก็ยังมี...”

“พอแล้วๆ” ไปอวีถึงยังบยั้งสิ่งที่กงซุนจะพูดต่อ “นายละเว็นฉัน
เถอะ จวนจะได้เวลากินข้าวแล้ว”

“เฮ้อ” ในเวลานี้หม่าซินเมื่อข้างหนึ่งล้วงกระเป๋าดิ้นเยื้องย่างเข้ามา
ในมืออีกข้างมีแฮมเบอร์เกอร์สามชิ้นอันหนึ่ง เธอกำลังกินไปเดินบ่นพึมพำ
ไป “ผู้ชายที่สวรรค์ประทานความงามมาให้อย่างพวกคุณคือตัวการที่ทำให้
ผู้หญิงยอมสละสุขภาพของตัวเองแลกกับรูปร่างหน้าตาอันสวยงาม”

“ซินซิน” ไปฉีอู้อุดกับหม่าซิน “ทำไมเธอเอาแต่กินทั้งวัน อีกอย่างนะ
ทำไมพวกหมอนิติเวศดูเหมือนมักจะกินนั่นนี่อยู่ตลอด แต่กลับไม่อ้วนเลย”

หม่าซินยิ้มกริ่มเข้าไปใกล้ๆ บอกกับไปฉีอู่ว่า “ฉีฉีอู นายต้องเรียก
ฉันว่าพี่ซินซิน”

ไปฉีอู่มองหม่าซิน “เรื่องอะไร เราอายุเท่ากันซัดๆ”

หม่าซินหรีตตามองเขา - จะเรียกไม่เรียก? ไปฉีอู่บปาก - อย่างบอกนะ

ว่าเขามองดูแล้วน่ารังเกียจมาก? แต่ไหนแต่ไรมาหมาชินไม่เคยรังแกคนอื่นเลย แต่เริ่มจะรังแกเขาแล้ว

แหยไปฉืออยู่พักหนึ่ง จู่ๆ หมาชินก็พูดกับไปอวีถึงว่า “จริงลิ หัวหน้าไป อธิบัติเป่ากำลังใช้ความเร็วด่วนจี๋เดินมาวินาทีละหนึ่งก้าวยาวๆ แถมสีหน้ายังดำสุดๆ อะตริณาลินพุ่งสูงอย่างเห็นได้ชัด ความดันก็สูงปรึ๊ด! สีหน้าใช้คำที่ไม่ใช่วิชาการหน่อยมาอธิบายได้ว่ากำลังโกรธจัด”

ไปอวีถึงหนังตากระตุก ดิ่งจั้นเจามาพูดว่า “เจ้าแมว สถานการณ์ไม่สู้ดี เผลอเร็ว!”

พูดยังไม่ทันจบก็ได้ยินคนตะคอกอยู่ที่หน้าประตู “เผลออะไรซะ! พวกคุณพูดพล่ามอะไรกัน!”

ไปอวีถึงกับจั้นเจาเหลือบตาขึ้นก็เห็นเป่าเจิ้งยืนอยู่ที่หน้าประตู สีหน้าไม่น่าดูเลย ไปอวีถึงหัวเราะผืดๆ สองที แล้วพูดว่า “อธิบัติเป่า ทำไมพูดจาหยาบคายอย่างนั้นล่ะครับ...”

“คุณทำให้ผมโกรธ คุณสองคนมาที่ห้องทำงานผม!” พูดจบก็หมุนตัวจากไป

ไปอวีถึงสบตากับจั้นเจาคนเดียวหนึ่ง ออกอาการท้อแท้

ไปฉือสงสัย ถามหมาชินกับกงซุนว่า “ช่วงนี้พวกเขาไม่ได้ทำผิดนี้ทำไมอธิบัติเป่าโกรธขนาดนั้น”

กงซุนยักคิ้ว วางมีดผ้าตัดในมือลง บอกว่า “ช่างเถอะ ดูท่าศพศพนี้คงไม่ใช่ของฉันแล้ว”

ไปอวีถึงกับจั้นเจาบอกลาทุกคนก้มหัวคอตไปพบเป่าเจิ้ง ไปฉือจงนอยมาก กงซุนเห็นเขาไม่เข้าใจจึงบอกว่า “เสียวฉือฉือ นายรู้ไหมว่าช่วงนี้หน่วย S.C.I. สะสางคดีได้มากน้อยแค่ไหน”

ไปฉือคิดทบทวนแล้วพูดว่า “เดือนนี้พวกเราสะสางคดีได้เกือบจะทุกวันเลย จับผู้ต้องหามาได้ตั้งเยอะ ทำไมอธิบัติเป่าไม่ดีใจ”

“ปัญหาอยู่ที่ตรงนี้นี่ล่ะ” หมาชินกล่าว “หน่วย S.C.I. เป็นหน่วยงานระดับหัวกะทิสำหรับไซคดีใหญ่ๆ โดยเฉพาะ แต่ไหนแต่ไรมาก็พิสูจน์ตัวเองให้เห็นแล้วว่าร้ายกาจกว่าตำรวจแผนกอื่น ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงคิดว่าพวกเรา

เป็นของแสลงนิดหน่อยในสำนักงานตำรวจ แต่ระยะนี้ไม่มีคดีใหญ่ๆ ให้ไขเลยไปเอาคดีค้างค้างของหน่วยอื่นมาจัดการหมด...พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือไม่ได้เป็นการยืนยันถึงความไร้ประสิทธิภาพของหน่วยอื่นกลายๆ หรือไง ในเมื่อหน่วย S.C.I. ไร้เทียมทานขนาดนี้ ยังจะต้องให้หน่วยอื่นทำงานอะไรอีก ต่อไปคดีใหญ่คดีเล็กก็ส่งให้หน่วย S.C.I. สะสางไปทั้งหมดเลยละกัน”

ไปนี่ขอฆมวดคิ้ว พูดว่า “แต่ว่า...ตอนที่ผมไปถามพวกเขาเพื่อขอข้อมูลก็ถามชัดแล้วนะ เป็นคดีที่ไขไม่ได้ ทำไม่ทัน ถึงได้เอามา...ทำไมพวกเขาไขคดีได้แล้วยังถูกร้องเรียนอีก”

“เฮ้อ นี่เขาเรียกว่าการเมืองในที่ทำงานไง” กองขุนหยิบหมี่ผัดกล่องหนึ่งออกมาจากตู้เย็น นำเข้าไปอุ่นในไมโครเวฟพลางบอกว่า “ทุกคนปรบมือชมเชยให้นายต่อหน้า แต่ลับหลังพูดอะไรบ้างก็ไม่รู้ จะว่าไปที่อธิบดีเปามาหัวเอาสองคนนั้นไปด้วยความฉุนเฉียวก็เป็นการแสดงอย่างหนึ่ง ทั้งยังเป็นการทำให้เพื่อนร่วมงานในแผนกอื่นเห็นด้วย เขาเป็นอธิบดีสำนักงานตำรวจ ถึงอย่างไรก็ต้องประคองน้ำในขามให้อยู่ระดับเดียวกันไม่อย่างนั้นอาจถูกผู้คนตำหนิได้ จะว่าไป หลังเข้าไปในห้องทำงานแล้วเขาจะด่าหรือไม่ก็ไม่แน่เหมือนกัน...อืม คงไม่หรอกมัง”

“คุณสองคนคิดว่าวันนี้ผมจะไม่ด่าพวกคุณเธอ!” เปาเจิ้งตบโต๊ะในห้องทำงาน ตะคอกใส่ไปอวีถึงกับจั่นเงา

จั่นเงาสบตาไปกับอวีถึงแวบหนึ่ง อธิบดีเปาระเบิดลงอีกแล้ว

“หัวหน้าไป คุณลองดู เดือนนี้คุณสะสางคดีไปเท่าไรแล้ว คุณทำอะไร อยากเป็นซูเปอร์ตำรวจสืบสวนหรือไง แผนกอื่นยังจะต้องเอาไว้ทำอะไร ผมไล่คนอื่นในสำนักงานตำรวจออกให้หมดรู้แล้วรู้รอดไป เหลือแต่พวกหน่วย S.C.I. ไว้ก็พอไหม?”

ไปอวีถึงกับจั่นเงาหมกมิดๆ พร้อมกัน พูดอะไรไม่ออก

“ได้ยินมาว่าวันนี้เจ้าหูได้รับบาดเจ็บ?” เปาเจิ้งพูด “คุณแน่จริงๆ นะ หน่วย S.C.I. ของคุณเป็นระดับหัวกะทิกันทั้งนั้นคุณไม่รู้หรือไง ไม่คิดว่า

คุณจะพาพวกเขาไปไล่จับเดนสังคมนานนม แม้แต่งานของตำรวจสายตรวจ คุณก็ยังจะแย่งไข่ม้อย หา”

ไปอวีถึงกัมหน้าพิมพ์เบาๆ “นั่นมันสถานการณ์เฉพาะหน้าครับ”

“ว่าไงนะ” เปาเจิ้งถลิ่งตา

ไปอวีถึงปิดปากเงียบ ซ้ำเลื่องมอจันเจา-ท่านผู้เฒ่าเป็นอะไรไป ถึงได้โกรธเป็นพินเป็นไฟขนาดนี้

จันเจายกคิ้ว - “สงสัยเมื่อเช้านี้ท้องผูก”

“คุณสองคนยกคิ้วหัวตาก็มันน้อยๆ หน่อย!” เปาเจิ้งคำราม “พวกคุณหน่วย S.C.I. ตั้งมาเพื่อสืบคดีใหญ่ๆ คดีอื่นมีหน่วยอาชญากรรมกับคนแผนกอื่นไปสืบอยู่แล้ว!”

“ก็ช่วงนี้ไม่มีคดี” ไปอวีถึงพิมพ์เบาๆ “ยังไงก็ตากแห้งให้ขึ้นราวอยู่ในห้องทำงานไม่ได้ยุติ”

“งั้นก็ไปสอบคดีเก่า!” เปาเจิ้งบอก

“ยี่สิบปีก่อนหน้านั้น” ไปอวีถึงพูด “อ่านข้อมูลมาก่อนแล้วครับ... ไม่แน่ตอนนี้พวกผู้ต้องหาอาจตายหมดแล้วก็ได้”

“ใครใช้ให้พวกคุณสืบคดีพวกนั้นล่ะ” เปาเจิ้งซึ่งตา พลิกไปพลิกมา หากฎแจเล็กๆ ดอกหนึ่งออกมาจากในกล่องใบหนึ่งบนโต๊ะ

จันเจาสบตากับไปอวีถึงครู่หนึ่ง ก่อนข้างอยากรู้อยากเห็น

เห็นเปาเจิ้งลุกขึ้นมา เดินไปยังข้างผนัง เปิดประตูบานหนึ่งของตู้แถวหนึ่งซึ่งใกล้ฝั่งซ้ายด้านบนสุดออก หยิบซองเอกสารสองสามซองออกมาส่งให้พวกเขา

“ในนี้มีคดีเก่าที่ค้างอยู่สองสามคดี ช่วงเวลาอยู่ภายในห้าปีนี้ทั้งหมด” เปาเจิ้งนั่งที่ขอบโต๊ะ หยิบถ้วยชาขึ้นจิบพลางพูดว่า “ถ้าพวกคุณอยากสืบก็เลือกคดีในนี้มา”

“อธิบดีเปาครับ” จันเจากับไปอวีถึงถามอย่างสงสัย “งั้นก่อนหน้านี้ทำไมไม่ให้พวกเรา นี่คดีส่วนตัวเธอครับ”

เปาเจิ้งกลอกตามองทั้งคู่รอบหนึ่งแล้วพูดว่า “คดีนี้ก่อนหน้านี้ไม่ได้เป็นของเมือง S”

“หา?” จันแจกกับไปอวีถึงเปิดซองเอกสารออกดู

“อ้อ...เป็นคดีของหนานเจิงนี่” ไปอวีถึงกับจันแจกกระจ่าง เมื่อไม่นานนี้มีหนังสือลงมา แจ้งว่าผังเมืองมีการเปลี่ยนแปลงพอสมควร หนานเจิงที่เดิมเป็นเขตชานเมืองของเมือง K ปัจจุบันถูกจัดให้เป็นเขตเมืองของเมือง S ด้วยเหตุนี้พื้นที่ของเมือง S จึงกว้างใหญ่มากขึ้นอีกหน่อย ขอบเขตอำนาจของสำนักงานตำรวจจึงกว้างขึ้นตามเช่นกัน

“เมื่อก่อนมีสำนักงานย่อยหนานเจิงแห่งหนึ่ง” เปาเจิงกล่าว “บุคลากรเกือบทั้งหมดในสำนักงานย่อยโยกย้ายไปสำนักงานเมือง K แล้ว มีเพียงส่วนหนึ่งโยกย้ายมาสำนักงานใหญ่ที่นี่ของเรา คดีสองสามคดีนี้เป็นคดีที่ค้างเต็งของสำนักงานย่อยหนานเจิงในป็นั้น”

“โอ๊ะ” ไปอวีถึงกับจันแจกมองดูข้อมูลหนา ๆ ตั้งหนึ่งแล้วพูดว่า “พื้นที่หนานเจิงไม่ใหญ่ แต่คดีไม่น้อยเลยแฮะ”

“จริง ๆ ก็ไม่เยอะอะไร แค่ข้อมูลค่อนข้างมากเท่านั้นเอง...สำนักงานย่อยของหนานเจิงมีขนาดเล็ก มีพื้นที่ไม่มาก ทั้งยังอยู่ระหว่างเมืองใหญ่สองเมือง ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้ต้องหาอาศัยช่องโหว่อยู่บ่อย ๆ สำนักงานย่อยหนานเจิงในช่วงเวลาสองสามปีสั้น ๆ หัวหน้าที่มีอาชญากรรมตายไปหลายคนแล้ว”

“เป็นเพราะคดีสองสามคดีนี้เหรอครับ” จันแจกถาม

“อืม ผมสงสัยว่าภายในมีส่วนพัวพันด้วย ดังนั้นเลยตั้งคดีมา” เปาเจิงพยักหน้าช้า ๆ มองไปอวีถึงแล้วพูดว่า “คุณไม่สามารถหरो ถ้าคุณอยากให้ผมได้เซตหน้าชูตาจริง ๆ ก็เอาคดีสองสามคดีนี้ไปสะสง่าให้หมด! อย่ามัวแต่ไล่จับวายรุ่นอันธพาลบนถนน ซี่ข้างจับตักแตนหरो คุณรู้ไหมว่า มันสิ้นเปลือง ถ้าวันนี้เจ้าผู้ตายขึ้นมา คุณจะเอาอะไรมาชดใช้ผมซะ! พวกคุณแต่ละคนมีค่ามากแค่ไหน ในใจพวกคุณไม่ได้คิดกันเลยใช่ไหม”

ไปอวีถึงเบ้าปากแล้วส่งยิ้มทางสายตาให้จันแจก ถึงจะโดนด่าแสบ ๆ กัน ๆ ไปยกหนึ่ง แต่มีคดีให้ทำก็ควรจะได้ใจมากแล้ว

“จริงสิ ทางหนานเจิงนั้น มีตำรวจสองนายที่ค่อนข้างคุ้นเคยกับคดีนี้ ตอนบ่ายผมจะให้พวกเขาไปหน่วย S.C.I. อธิบายรายละเอียดคดีกับ

พวกคุณเสียหน่อย พวกคุณไม่คุ้นเคยกับหนานเจิง ให้พวกเขาพาทางให้
แล้วกัน จริงด้วย คุณทั้งคู่ลองดูว่าสองคนนี้เป็นไงบ้าง...ถ้าใช้ไม่ได้ก็เอา
พวกเขาแบ่งไปหน่วยอาสาสมัคร ถ้าหากใช้ได้ พวกคุณก็เก็บไว้ใช้งานเอง
เขาทั้งคู่มีชื่อเสียงมากพอตัว”

“ใครเหอครับ” จั้นเจากับไปอวีถึงถามเป็นเสียงเดียวกัน

“หลิวซิงกับเสิ่นจิ้งหยวน เคยได้ยินชื่อไหม” เปาเจิ้งถาม

จั้นเจากับไปอวีถึงทำตาปริบ ๆ ทั้งคู่ ส่ายหน้าพร้อมกัน “ไม่เคย
ได้ยินครับ”

เปาเจิ้งหมดแรง บอกว่า “งั้นคุณทั้งคู่กลับไปลองถามพวกหวังเฉา
คาดว่าพวกเขาคงเคยได้ยิน สะสางคดีให้ไว ได้ยินไหม!”

“ครับ” ไปอวีถึงกับจั้นเจารับคำเป็นเสียงเดียวแล้วหยิบข้อมูลออก
จากห้องไป

03

เหนือความคาดหมาย

หลังจากกลับถึงหน่วยแล้ว ไปอู่ถึงกับจั้นเจาถือข้อมูลเตรียมอ่านหวังเฉียนหน้าเข้ามาถาม “หัวหน้า ได้ยินว่ากำลังจะมีสมาชิกใหม่?”

“ก็แค่ร่วมงานกันแค่นั้น” ไปอู่ถึงมองเขา “ฮ่า... ไร้อ้วสแปร้วช่าวไวจั้งนะ”

“แนนนอน” จางหลงแอบหัวเราะ “หัวหน้า ผมมีเพื่อนนักเรียนสมัยก่อนอยู่ที่สำนักงานย่อยหนานเฉิงหลายคน ได้ยินมาว่าแทบทั้งสำนักงานแยกไปอยู่ที่เมือง K กันหมด มีเพียงสองคนเท่านั้น เป็นสองคนที่คู่ควรแยกมาอยู่กับพวกเราที่นี่ เห็นได้ชัดว่าอธิบดีเป่าให้ความสำคัญถึงเรียกตัวมา”

“จริงสิ” จั้นเจาถาม “เล่ามาซิ พวกนายรู้จักสองคนนั้นไหม”

“รู้จัก ๆ” จางหลงลากเก้อิ้วตัวหนึ่งมาแล้วนั่งลงเล่าว่า “คนเป็นอย่างไรชื่อเสียงก็เป็นอย่างนั้นครับ สองคนนั้นแม้จะไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังเท่าพวกคุณ แต่ก็ร้ายกาจพอตัวเหมือนกัน”

“เล่าให้ฟังหน่อยสิ” ไปอู่ถึงถามด้วยความสนใจไม่น้อย

ไปอู่ฉีกปากมานั่งตัวหนึ่งมานั่งลงบ้าง รอฟังเรื่องซุบซิบนิทาน

“เล่าเรื่องเส้นจิ้งหยวนคนนั้นก่อน” หวังเฉาเล่า “หมอนั้นมีฉายาหนึ่งเรียกว่าเสี่ยวจู่เก้อ”

“ไอ้ะ?” จันเจาเลิกคิ้ว “หมายความว่าเขาคฉลาดมาก?”

“ฉลาดใหม่ผมก็ไม่รู้ แต่ว่ากันว่าหลักแหลมมาก แผนสกปรกเยอะ เป็นพิเศษ” หวังเฉาเล่าต่อ “เขาเคยโชคดีมาไม่น้อย เพียงแต่ว่า...”

“เพียงแต่ว่าอะไร” ไป๋อวี้ถึงถาม

“อืม พี่น้องผมบอกว่าเขาลี้กลกอกเกินไป ค่อนข้างแยกแยะความรู้สึกผิดชอบชั่วดีไม่ออกนิดหน่อย” จางหลงขวานผ่าซาก เล่าตรงไปตรงมา

“แยกแยะผิดชอบชั่วดีไม่ออก?” จันเจาขมวดคิ้วน้อยๆ “จะบอกว่าเบื้องหลังเขาไม่ค่อยสะอาด หรือจะบอกว่าเขากับพวกองค์กรมืดเกี่ยวพันกัน”

“อืม...รู้แค่ความสัมพันธ์ของเขากับจื่อฮว่าตี้เยี่ยม” หวังเฉากล่าว “ข่าววงในจำนวนมากล้วนเป็นจื่อฮว่าเปิดเผยกับเขาทั้งหมด”

“จันคงไม่มีอะไรหรือเปล่า” ไป๋จื่อพูต “พวกเขาที่สืบหาข่าวจากจื่อฮว่าอยู่บ่อยๆ เหมือนกันนะ”

“อืม...ฉันแค่ได้ฟังมาเหมือนกัน แต่ยังไงพวกพี่น้องฉันที่เคยทำงานร่วมกับเขามาต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน”

“ว่าไง” จันเจากับไป๋อวี้ถึงถามพร้อมกัน

“เข้ากับคนอื่นยากมาก” จางหลงตอบอย่างกระชับหับไว้

จันเจาสบตากับไป๋อวี้ถึงนิดหนึ่งแล้วยกไหล่

“จันหลิวซิงล่ะ” จันเจาถาม

“หลิวซิงคนนี้อ๋ายามองแต่ว่าชื่อเพราะนะ เขามีฉายาว่าตุลาการ” หวังเฉาหัวเราะ

“ตุลาการ?” จันเจาสงสัยใคร่รู้ “เขากับอธิบดีเปา ใครดำกว่ากัน”

จางหลงบั่นหน้าไม่ถูก “ดอกเตอร์ เขาหน้าขาวครับ แต่สีหน้าไร้อารมณ์ตลอดทั้งวัน ได้ยินว่าเหมือนเป็นอัมพาตใบหน้า แถมยังชอบทะเลาะต่อแยตีสู้ดๆ ด้วย”

“ต่อสู้อย่างนั้นก็เป็นเรื่องดีสิ” ไป๋อวี้ถึงกล่าว “ตำรวจไม่ใช่ต้องต่อสู้อย่างไร”

“แต่เวลาครึ่งหนึ่งเขาต่อสู้กับคนอื่น ส่วนเวลาอีกครึ่งหนึ่งต่อสู้กับ

พวกเดียวกันนะครับ” หวังเฉาบอก

“ต่อสู้อกับพวกเดียวกัน?” ไปอวีถึงสบตากับจันเจาแวบหนึ่ง ต่างก็รู้สึกสงสัย “กับพวกเดียวกันมีอะไรให้หน้าทะเลาะต่อยตี”

“ได้ยินมาว่าเขาเจ้าอารมณ์ คุณเฉียวง่าย นิดหน่อยก็ขึ้น ใจร้อน เป็นที่สุด” จางหลงบอก

“ใจร้อนสุดๆ แถมทუნหันปลิ้นเล่นกว่าอาหู่อีกเธอ” จันเจายิ้มถาม

“เฮ้อ” หวังเฉาโบกมือนิดๆ พูตว่า “ดอกเตอร์จัน คุณไม่รู้อะไร อาหู่แม่ใจร้อน แต่อย่างน้อยเขาก็ฟังคนอื่น ไม่เพียงแค่ว่าหน้ากับคุณบอกให้เขาทน ต่อให้พวกเราบอกให้เขาทนเขาก็ยังฟังเข้าหู แต่หลิวซิงคนนั้น เหมือนไม่สนใครหน้าไหนทั้งนั้น ข้อสำคัญ เป็นเพราะคนในสำนักงานย่อย หานาฉิงไม่มีใครต่อตีชนะเขาได้...หัวหน้า ไม่อย่างนั้นเขามาแล้วคุณสู้กับเขาสักยกก่อน คว้าเขาให้ยอมแพ้ แล้วค่อยคุยดีไหม”

ไปอวีถึงหัวเราะพืดๆ สองที พูตว่า “ดีเนอะ พวกนายสองคนก็คิดออกมาได้”

“จริงสิ” จันเจายื่นหน้าไปมองคติในมือไปอวีถึง ถามว่า “นี่คติอะไร” วุ่นวายจนต้องให้อธิบตีเขาเข้าไปดูด้วยตัวเองแล้วยังต้องล็อกไว้ในตู้ด้วย”

“อ้อ ต้องเป็นคตินั้นแน่นอน” หวังเฉากระเถิบเข้ามาบอก

“คติอะไร” จันเจากับไปอวีถึงต่างมองเขา “ไอ้ตัวแสบรู้ข่าวไวไปแล้ว มั้ง”

“ได้ยินมาว่าเป็นสามคติโยงเข้าด้วยกัน ความสัมพันธ์เชื่อมโยงถึงกันหมด เขื่อย่ในนั้นยังมีคนหนึ่งเป็นเพื่อนของหลิวซิง ดังนั้นหลิวซิงจึงถูกลังไม่อนุญาตให้เข้าร่วม แต่เมื่อก็ผมบอกแล้วว่า หมอนี่เอาแต่อารมณ์ จึงลงมือสืบสวนเอง จากนั้นเกิดความวุ่นวาย...ต่อมากติจึงอิงตุงนัง แรกเริ่มคนในสำนักงานก็อยากลงโทษเขาอยู่”

“ตอนหลังทำไมไม่ได้ลงโทษล่ะ” จันเจาถาม “ตำรวจที่ไม่ยอมอยู่ ในกรอบอย่างนี้ควรถูกลงโทษ”

ไปอวีถึงแสดงอาการเห็นด้วย

“เฮ้อ” จางหลงโบกมือน้อยๆ กล่าวว่า “พวกคุณคิดดูนะ ถ้าหาก

ทั้งหมดเป็นปัญหาของเขาจะไม่รับโทษได้หรือ อีกอย่างนะ อธิบดีเปา จะต้องการเอาตัวเขามาแบบนี้หรือ”

จันเจาสบตากับไป๋อวีถึงเว็บหนึ่ง รู้สึกได้ว่าคล้ายจะมีสาเหตุบางอย่าง ในนั้น จึงถามขึ้น “หรือว่ามีลัทธิลึกลับอะไรแอบแฝง”

หวังเจาสบตากับจางหลงนิดหนึ่ง กระซิบกระซาบว่า “ผมได้ยินมา ว่า เดิมทีหัวหน้าทีมอาชญากรรมสำนักงานย่อยมีความขัดแย้งนิดหน่อย กับหลิวซิงและเสียนจิงหยวนนั่น ดังนั้นจึงอาศัยเรื่องงานมาแก้แค้นส่วนตัว เขาไม่ฟังคำทัดทานของทั้งคู่ ด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียย่อยยับ เบาะแสถูก ตัดขาดหมด”

“อืม...” ไป๋อวีถึงขมวดคิ้วน้อยๆ มองจันเจา “เจ้าแมว นายคิดว่า ยังไง”

จันเจาไหวไหล่เล็กน้อย “คนยังไม่มา ยังมองต้นสายปลายเหตุไม่ออก” “ไม่ใช่บอกว่าจะมาตอนบ่ายสองหรือ” ไป๋อวีถึงดูเวลาในมือถือ นิดหนึ่งแล้วถามขึ้น “ทำไมถึงตอนนี้แล้วยังไม่มีอีก!”

“จวนจะบ่ายสามแล้ว” เจียงผิงดูเวลาแล้วโทรศัพท์ไปถามหลูฟาง ชาวที่มารับก็คือ...สองคนนั้นไม่ได้มาแต่แรกอยู่แล้ว แถมแม้แต่การ บอกกล่าวก็ไม่มีเลย

“เฮอะ” จันเจาสบตากับไป๋อวีถึงเว็บหนึ่ง - ‘แน่มาก!’

“เลิกสนใจพวกเขาก่อน” ไป๋อวีถึงถือข้อมูล พุดกับจันเจาว่า “เจ้าแมว ก่อนกินข้าวไปตระเวนดูรอบๆ ก่อนไหม”

“นายคิดจะไปหนานเจิง?” จันเจาหรีตาถาม

“อืม ถือเป็นโอกาสไปดูสถานการณ์ที่สำนักงานย่อยหนานเจิงก่อน จุดเกิดเหตุของคดีสองสามคดีนี้อยู่ที่หนานเจิงทั้งนั้น”

“ผมไปด้วย” ไป๋อวีถึงเข้ามา ล้วงเทียนที่กำลังต้มน้ำริบวางแก้วลง “ผมไปด้วย”

ทั้งสี่คนเปลี่ยนชุด จันเจาถือข้อมูลอ่านไปพลางเดินไปยังลิฟต์ ไปพลาง

“เฮ้!” ทั้งสี่คนยังไม่ทันเข้าลิฟต์ก็เห็นประตูห้องชั้นสูงสุดเปิดออก

กงซุนโพล์หน้าออกมาเรียก “พบบางอย่าง”

ทุกคนสบตากันแวบหนึ่งแล้วต่างวิ่งไปหา ไปอวีถึงถาม “พบอะไร”

กงซุนชี้ศพบนเตียงชั้นสูตร

“ทำไมศพยังอยู่ที่นี้” ไปอวีถึงสงสัย “ไม่ใช่ส่งต่อให้ทีมอาชญากรรมแล้วหรือ”

“คุณหมอยังไม่อยู่” หม่าซินที่อยู่ข้างๆ ตอบ “ก็เลยให้พวกเราช่วยชันสูตรก่อน”

“แล้วพบอะไร” ไปอวีถึงเดินเข้าไปดู ทุกคนต่างทนความอยากรู้ อยากเห็นไม่ไหวเช่นกันจึงเบียดเข้าไปดูด้วย

“ในกระเพาะอาหารของผู้ชายคนนี้มีเจ้าสิ่งนี้” กงซุนพูดพลางเอื้อมมือไปหยิบถาดใบหนึ่งมา เลิกผ้าขาวที่คลุมอยู่ข้างบนออกให้ไปอวีถึงกับ จันเจา ดู ทั้งสองชะงักเข้าไปดูแวบหนึ่งแล้วก็ต้องขมวดคิ้วแน่น...ภายใน ถาดมีนิ้วมือ...กองหนึ่ง

ทั้งหมดเหมือนพักอยู่ในกระเพาะอาหารมาระยะหนึ่งแล้ว ผิวภายนอก โดนกัดกร่อนไปบ้าง...ดูแล้วน่าพิศวงพอสมควร

“เฮ้?” จันเจากับไปอวีถึงชะงักพร้อมกัน รู้สึกราวกับเคยรับรู้ เรื่องราวมาก่อน จันเจาก็หันหน้าพลิกเปิดข้อมูลที่เขาเพิ่งอ่านเมื่อครู่ ก่อนพูดว่า “ฆาตกรของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องนี้จะตัดนิ้วมือทั้งหมดของผู้ตาย แล้วเอาไป สูดท้ายทางตำรวจก็หานิ้วมือพวกนั้นไม่เจอ”

“รวมทั้งหมดก็คนนะ” กงซุนถาม

“เอ่อ ตายสามศพ เป็นนักเรียนมัธยมปลายที่อายุสิบกว่าปีทั้งนั้น” จันเจาบอก

“อืม...ลักษณะไม่ตรง” กงซุนโบกมือเบาๆ พูดว่า “นิ้วกลุ่มนี้เป็น ของคนสองคน ทั้งยังเป็นชายวัยกลางคนทั้งหมดด้วย อย่างน้อยก็อายุ สิบได้ น่าจะไม่ใช่เด็กมัธยมปลาย” พูดไปก็ยื่นมือรับข้อมูลในมือจันเจา ไป เขาอ่านอยู่ครู่หนึ่งแล้วขมวดคิ้ว “ฆาตกรฆ่าทั้งสามคนนี้แล้วเอาอวัยวะ อย่างเดียวกันบนตัวผู้ตายไปด้วยหรือ สามชิ้นเป็นนิ้วมือ อีกสามชิ้น เป็นใบหู...ใช้ของสามสิ่งเป็นหลักฆ่าคนนั้นหรือ”

“อืม น่าจะเป็นแค่ความบังเอิญซึ่งไม่อาจยึดถือได้ เพราะว่าความเกี่ยวข้องกับเลขสามเพียงอย่างเดียวก็คือการใช้ของสามสิ่งเป็นหลักมาฆ่าคน...อย่างอื่นไม่มีจุดร่วมอะไรเลย”

“ใช้เลขสามเป็นหลัก?” ไปอวีถึงคิดทบทวนอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า
“พวกนายคิดได้ไหมว่าอาชีพอะไรที่ใช้เลขสามเป็นหลัก”

ทุกคนได้แต่มองหน้ากันแล้วส่ายศีรษะซ้ำๆ ไม่มีไฉนเรื่องนี้

“ถ้าอย่างนั้นศพศพนี้กับคดีนี้ก็ควรจะกลับมาที่พวกเราแล้วสิ” ไปฉือถือกล่าว “มีจุดร่วมอยู่นะ!”

ไปอวีถึงสบตากับจันเจานิดหนึ่ง รู้สึกว่ามีเหตุผล ไปอวีถึงติงซุนเบาๆ พูดว่า “กงซุน วันนี้อธิบัติเปาหน้าดำนะ...ภารกิจซึ่งยากยิ่งใหญ่หลวงนี้มอบให้นายแล้วกัน!”

กงซุนยังไม่ทันปฏิเสธ ไปอวีถึงก็ลากจันเจาเปิดไปแล้ว ไปฉือกับแล้วเทียบรีบตามไปอย่างไร กงซุนถือถาดนิ้วมือที่อยู่ในมือขึ้นพิจารณา ก่อนส่งต่อให้หม่าซิน พูดว่า “ซินซิน เอาไปให้อธิบัติเปา แล้วบอกว่าพบจากข้างในตัวศพ”

หม่าซินย่นจมูกหน่อยหนึ่ง “เป็นฉันอีกแล้วเหรอ...”

กงซุนเลิกคิ้ว วางมาดอาจารย์จอมเอี้ยบ “ทำไม ไม่อยากไปเหรอ”

“ไปค่ะ” หม่าซินประคองถาดเดินตรงไปข้างหน้า

เมื่อถึงหน้าประตูลิฟต์ได้ไม่นาน ก็เห็นประตูลิฟต์เปิดออก คนคนหนึ่งพุ่งปราดออกมา...หม่าซินกอดถาดเอาไว้อย่างรวดเร็ว พอมองคนคนนั้น...ก็พบว่าเจ้าหู

“อาหู ไหน่นายได้รับบาดเจ็บ” หม่าซินมองเขาอย่างตกใจ “ไม่เป็นไรแล้วเหรอ”

“ไม่เป็นไรๆ” เจ้าหูรีบโบกมือ หม่าฮั่นก็เดินออกมาเช่นกัน ยังไม่ทันจะได้อำปากก็ได้ยินเจ้าหูเอะอะลั่น “ฉันได้ยินมาว่าเส้นจิ้งหยวนกับหลิวซิงสองคนต้องการมาหน่วย S.C.I. เหนอ”

“อืม” หวังเฉาพยักหน้า พูดว่า “แจ้งด้วยนะ เบี้ยวพวกเราไม่มาด้วย”

“แม่เอี้ย” เจ้าหูถาม “แล้วพวกหัวหน้าล่ะ ไปไหนแล้ว”

“ไปไหนมาเชิงแล้ว” กงซุนสองมือล้วงกระเป๋าเดินมาหา ถามทั้งคู่ว่า “ทำไมเธอ”

“ไปไม่ได้นะ” เจ้าหูกระต๊อบเท้า “หลิวซิงนั้นเป็นหมาบ้าตัวหนึ่ง คนที่เขาไม่ต้องการพบที่สุดก็คือหัวหน้าเรา...ต้องวางลูกไม้ไว้จัดการพวกเขาแน่ๆ!” พุดจบก็นั่งตามไปพร้อมหมาฮั่น

“เดี๋ยวๆ” กงซุนดึงทั้งคู่เอาไว้ บอกว่า “นายสองคนรีบร้อนทำไม วางลูกไม้ไว้แล้วไงล่ะ”

“เอ่อ...พวกเราที่เป็นห่วงหัวหน้ากลัวจะเสียเชิงนะสิ” หม่าฮั่นกล่าว

“เหอะ...พวกนายเห็นคนแซ่ไปเคยเสียเชิงตอนไหนบ้างล่ะ” กงซุนแบ่ปากอย่างดูแคลน พุดว่า “อย่าลืมนะ ยังมีเงินเจาตามอยู่ข้างตัว วางใจเถอะ ไม่มีทางเกิดเรื่อง”

“งั้นผมต้องโทรไปเตือนหัวหน้าไหม” เจ้าหูถาม

กงซุนโบกมือเบาๆ พุดติดตลกว่า “เรื่องนี้ไม่ต้อง ฉันคิดว่าหลิวซิงนั้นไม่ใช่หมาบ้าหรอก...วิธีที่ดีที่สุดในการจัดการหมาบ้าโดยธรรมชาติแล้วก็คือการสยบมัน...ให้พวกเขาจัดการเถอะ ถ้าแม้แต่พวกตัวเล็ก ๆ สองคนยังจัดการไม่ได้ งั้นไปอ้วกถึงกับเงินเจาจะนำหน่วย S.C.I. ได้ไง”

หม่าฮั่นกับเจ้าหูเก็บมือถือ กงซุนพยักพืด ผลก็คือถาดในมือหม่าฮั่นส่งถึงตรงหน้าเจ้าหู ก่อนถามว่า “มาลองชิมสักอันไหม”

เมื่อครู่เจ้าหูรีบร้อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ดูให้ชัดว่าที่วางอยู่ในถาดคืออะไร ตอนนั้นพอเห็นแล้วก็...

“อ้อ...” เจ้าหูรีบปิดปากไว้ ผงะไปด้านหลัง “นี่อะไรนะ น่าคลื่นไส้จังเลย!”

กงซุนผลักถาดกลับคืนหม่าฮั่น พุดกับทุกคนว่า “จริงสิ พวกนายใครว่างบ้าง ช่วยฉันตรวจสอบหน่อยว่าคดีฆาตกรรมที่เกิดในระยະนี้มีศพที่โดนตัดนิ้วมือบ้างหรือเปล่า”

หม่าฮั่นกับเจ้าหูกลับหลังหันแผ่นทันที เจียงผิงหันหลังกลับไปค้นหาในคอมพิวเตอร์ของตัวเอง

กงซุนยืนครุ่นคิดอยู่ตรงหน้าประตูลิฟต์ จู่ๆ ประตูลิฟต์ซึ่งอยู่

เบื้องหลังก็เปิดออก...กงซุนยังไม่ทันรู้สึกตัวก็โดนมือหนึ่งลากเข้าไปในลิฟต์

“คุณอย่าใช้ความรุนแรงขนาดนี้ได้ไหมเนี่ย” กงซุนมองไปจั้นถึงที่
ตั้งตัวเองเข้าลิฟต์อย่างค่อนข้างไม่พอใจอยู่บ้าง ถามว่า “คุณมาได้ยังไง”

ไปจั้นถึงกระตุกมุมปากยิ้มแล้วขยับไปกระซิบข้างหูกงซุนสองสาม
ประโยค

“จริงเหรอ” กงซุนทั้งตกใจทั้งดีใจ ไปจั้นถึงพยักหน้ายืนยัน

รถของพวกเขาไปอู่ถึงขับมาถึงหนานเฉิง ไปซื้อเกยคางกับขอบกระจก
หน้าต่างรถกลางพูดว่า “เป็นครั้งแรกที่ผมมาหนานเฉิงเลย ทำไมดูแล้ว
เหมือนซานเมืองเลยล่ะ”

“สำนักงานย่อยน่าจะอยู่ละแวกนี้ล่ะ” จั้นเจาจดจีพีเอสหาตำแหน่ง
ที่ตั้ง

ลั่วเทียนแนบหน้าชิดขอบหน้าต่างมองดูภายนอก ออกจะงงๆ “ทำไม
รอบๆ ดูโหลวมจัง”

“ลั่วเทียน นายไม่รู้อะไร” ไปจั้นเล่า “เพราะเป็นโซนกึ่งกลางระหว่าง
เมือง K กับเมือง S ราคาที่ดินค่อนข้างถูก ค่าเช่าที่อยู่อาศัยก็ถูกมากเช่นกัน
ดังนั้นคนที่มาทำงานในเมือง S และเมือง K จำนวนมากจึงอาศัยอยู่ที่นี้กัน”

ลั่วเทียนพูดว่า “ดังนั้นที่นี่จึงมีร้อยพ่อพันแม่ ไม่ว่าจะคนแบบไหน
ก็มีทั้งนั้นสินะ”

“อืม” จั้นเจาพยักหน้าเล็กน้อย เมื่อยืนยันตำแหน่งของสำนักงานย่อย
หนานเฉิงแล้วจึงบอกกับไปอู่ถึงว่า “เสียวไป ระวังคนอื่นซุ่มโจมตีนะ”

ไปอู่ถึงชะงักเล็กน้อย พูดติดตลกว่า “ก็จริง เรื่องนี้มีความเป็น
ไปได้”